

nytte af. Han fandt det også heldigere, om det blev områderne nord for Øresund, som udbyggedes. Göteborg ville i denne henseende være at foretrække for Malmö. Storflyvepladsen i Øresundområdet var „en meget vigtig ting også for Norge“, helt bortset fra at man i Norge var generet af mellemlandingerne i Kastrup.

Fhv. minister Svend Horn afviste Korvalds synspunkter, der „bygger på en trafiksituation, som ligger omkring 30-40 år tilbage i tiden og ikke med perspektiv for år 2000.“ Hovedsagen i hans indlæg var dog en energisk påvisning af, hvordan man ved den faste forbindelse i Øresund og en nordisk centrallufthavn på Saltholm kunne udbygge Øresundsregionen til det nordiske økonomiske kraftcentrum, som var uomgængelig nødvendigt for, at man kunne konkurrere med de øvrige kraftcentre i Europa. Øresundsfaktoren måtte derfor efter hans mening tages med i billedet, når man drøftede markedsproblemerne.

Generaldebattens allersidste ord — udtalt af Aksel Larsen — gjaldt samme sag, som også han betragtede i det store perspektiv.

„Mere end mange ord og resolutioner vil virkeliggørelsen af disse absolut realiserbare projekter binde de nordiske lande sammen og i praksis medføre den økonomiske styrkelse af Norden og hidføre den nordiske økonomiske og erhvervsmæssige integration, som er en forudsætning for det store mål, vi vel alle har sat os: skabelsen af det virkelige forenede Norden.“

(Se videre side 70).

Lófléidirsagen.

I sit indlæg under generaldebatten udtrykte den islandske statsminister, Bjarni Benediktsson, sin store skuffelse over, at man ikke havde nået en løsning på spørgsmålet om betingelserne for det islandske flyveselskab Lófléidirs adgang til at flyve på ruten København-Keflavík undervejs til og fra New York. Der var efter hans opfattelse kun lidt, som nu skilte de to forhandlingspartnere, d. v. s. på den ene side Island og på den anden side Danmark, Norge og Sverige som forsvarere af SASs interesser. Han spurgte derfor: „Er dette et så stort spørgsmål, at det skal være en belastning for forholdet mellem Island og vore

3 nærmeste slægtsfolk og venner? Det er jo klart, at det ikke synes at være et stort spørgsmål, men det er alligevel af større betydning for den lille end for de 3 store. Det vil jeg bede Dem, mine venner, at huske.“

Færøernes repræsentation i Nordisk Råd.

Det medlemsforslag, den tidligere danske regering i 1967 havde indbragt om repræsentation for Færøerne i Nordisk Råd (sag B 4) (se side 12), lå til behandling i en komité bestående af de nordiske justitsministre og Nordisk Råds præsidium. Komiteen behandlede også et ønske fra Åland om at opnå repræsentation.

I sin tale under generaldebatten fastslog statsminister Baunsgaard, at „den nye danske regering fuldt ud stiller sig bag det forslag om færøsk repræsentation i Nordisk Råd, som blev fremsat fra den daværende danske regering ved rådets forrige session. Vi tillægger det stor betydning, at denne sag kan finde en løsning, der kan tilfredsstille alle parter“.

På lignende måde udtrykte statsminister Benediktsson Islands „interesse for, at der findes en fyldestgørende løsning på spørgsmålet om Færøernes repræsentation i Det nordiske råd“.

Finland og Norden.

Under debatten berørte et medlem af det finske socialdemokrati, Kaarlo af Heurlin, spørgsmålet om Finlands stilling til det nordiske samarbejde. Han udtalte herunder:

„Finlands regering och likaså Finlands riksdag är eniga om det nordiska samarbetets betydelse nu och för all framtid. . . . Vår familj i Finland känner sig med hjärta och hjärna bunden vid Norden. Det finns ingen tvetydighet i den frågan“. Den nuværende regering havde ligeledes enstemmigt besluttet, at Finland skal tilslutte sig OECD, „närmast med tanke på att därmed också stärka Norden i det internationella samarbetet“.

Det svenske sprog i de finske skoler.

Som det fremgår af redegørelsen på side 16, havde det lovforslag, den finske regering da forberedte om reform af grundskolen, vakt megen diskussion såvel i Finland som i det øvrige Norden på grund af